

Klack

Greta Garbo stiger på bussen. Eller det är skrämmande likt.

Varje detalj har börjat bli tydlig. Varje ögonblick känns betydelsefullt.

Hon letar mening i varje papperslapp på gatan.

Skrynkliga meddelanden skrynklas upp. Hon tar del av inköpslistor, tankar som aldrig skickades, idéer som verkade så bra klockan två på natten men nästa dag så banala. Så patetiska. Ägaren till tankarna skämdes över sina spretiga whiskeyord, skrynklade ihop pappret nästan argsint nästa morgon när han vandrade hem från en fest i någon förort hos någon han skulle kunna börja tycka om. Men han är inte en sån som tycker om människor. Han är en sån som lysnnar på Social Distorton och önskar att han vore Mike Ness.

Han är en sån som skrynklar redan skrynkliga kvittodrömmar och kastar dem hårdhänt ner i den smutsiga, grusfyllda snöhögen som Rodde och Jimmy nästa morgon ska försöka skyffla bort. Rodde kommer från Moheda, han föddes på förläggningen -75. Jimmy kommer också från Moheda. Han föddes i sin mormors kök-64. De har mycket att prata om när de skyfflar bort snöhögarna. Främst pratar de om skräp.

Det faktiska skräpet som alla kastar i snöhögarna. De säger båda att det var bättre förr.

Sedan pratar de lite om hockeyn. Sedan pratar de lite om sina fruar.

Jimmys fru heter Maria och har legat med hela trakten tror Jimmy. I själva verket har hon inte legat med någon. Men hon tänker ofta på det när hon kör hem från jobbet i stan.

Hon tycker att det är konstigt att hon och Jimmy aldrig tar sällskap hem från stan. De sitter i varsin bil.

Ibland brukar hon köra om honom.

Då brukar hon låtsas att han är någon hon inte känner. Någon hon verkligen skulle vilja lära känna. Någon hon inte vet någonting om.

Sedan ses de hemma på garageuppfarten. Då brukar hon tänka att hon ska gå fram och presentera sig. Säger hej vad kul, vilken fin bil du har och man skulle inte kunna få åka med en sväng?

Och Jimmy skulle svara, att jovisst. Visst går det bra att åka med en sväng och hoppa in då.

Och så skulle hon hoppa in, och så skulle han berätta om sånt hon verkligen vill veta. Vad han tänker när han skyfflar bort samma snöhög, när han inte ser de värdefulla skatterna som whiskeyvänner, slashasar, nobelpristagare och ensamhjärtan har slängt i hans hög. Hon vill prata om varför han inte plockar upp dem. Varför han inte bryr sig om. Och så vill hon prata om hur det kommer att vara om tjugo år. Om det kommer att fortsätta att vara så här.

Om de ska köra varsin bil till och från stan. Om de ska gå till samma jobb.

Så vill hon prata om hur det skulle vara att ligga med andra.

Och så vill hon prata om hur det är att känna sig alldeles vilse bland en massa människor och inte våga berätta det. Hon vill prata om något som betyder något men hon stiger ur sin Renault och säger, hej, haft en bra dag och vad ska vi äta i dag? Och han svarar att jovisst, det har varit som vanligt och Rodde vann som fan på tipset och tänk den som ändå gjorde det och det blir väl bra med lite fiskgratäng?

Och hon ler och säger visst blir det bra med fiskgratäng, vi har ju i frysen och de låser upp dörren och precis när februarisolén tar sin sista suck tänker hon att nu ska hon våga.

Och de går in.

Han som vill vara som Mike Ness har inte kommit hem ännu. Han har liksom inte kommit sig för att göra så

mycket alls i dag. Han sitter på en bänk mitt i stan och funderar på hur länge det kommer dröja innan han börjar frysa. Han har en ful skinnjacka som han ärvt av sin pappa. Den är för stor och egentligen tycker han att det är dåligt med döda djur närmast kroppen men han fick den ju gratis och han orkade inte säga nej. Han vet hur ledsen pappa skulle bli. Hur svårt det skulle vara att säga nej och nästa helg ska de på fotboll i Göteborg. Hans pappa älskar GAIS och tror att han också gör det. Det gör han inte men han har inte kommit sig för att säga det heller. Det är så svårt att komma till skott. Och ännu fryser han inte.

Rodde har egentligen ingen fru. Det var väldigt länge sen.

Hon dog av sorg brukar hans mamma säga men Rodde brukar tycka att det är töntigt men det är kanske sant. Hennes block ligger fortfarande uppslaget där hon lämnade det. Om han lägger handen på stolen kan han fortfarande känna hennes värme men det var två år sedan nu så egentligen är det nog inbillning. Och han vann inte alls på tipset, han gör nästan aldrig någonting annat än att skyffla snöhögar och sitta med handen på stolssitsen och läsa hennes ord om och om igen och utanför fönstret är det någon som har byggt det största skatbo han någonsin sett.

Greta Garbo stiger av bussen och varenda detalj har spelat in. Varenda detalj har påverkat det som sedan hände. Det som sedan händer. Hon har samlat trettioåtta lappar i dag och upptäckt att grön mjölk är vanligare än röd, att rädsla är det nya modeordet, att jag gillar dig men jag är så himla rädd verkar vara en svår men vanligt förekommande kommentar, att lianer hade underlättat mycket, att sommaren är efterlängtd och att det är ganska många som ska se Mikael Wiehe när han kommer till stan och att det var så himla roligt i går och tack för senast men jag är en idiot. Och hon har förstått att det har spelat stor roll och hon har dragit lärdom ur varje kommatering, av varje tanke har hon skapat en ny.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tuvan med Poeter.se id #4607 innehar upphovsrätten